

2015.GADA SEPTEMBRIS

Jelgavas 4.vidusskola

ŠPIKOPĀTS

2015./2016. MĀCĪBU GADS

NR.1

*Jauno mācību gadu sagaidot,
atskatāmies uz mūsu piedzīvojumiem vasarā.*

Šajā numurā lasiet:

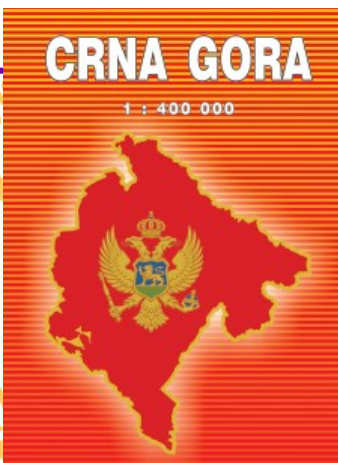
<i>Pēc vasaras un saules uz Melnkalni</i>	2
<i>Kalnainā zeme Austrija</i>	6
<i>Ceļojums uz Horvātiju</i>	8
<i>Barselona</i>	10

Jau atkal pīlādži sārto,
Un dzērves aizbēg no salnām.
Bet mums vēl daudz jāsakārto,
Lai kāpt varam zinību kalnā.
Mēs ejam septembrim pretī
Pārpilni vasaras spara.
Un skola mums panāks pretim,
Lai ātrāk satīkties varam.

**Sveicam visus skolēnus, vecākus, skolas darbiniekus,
2015./2016. mācību gadu uzsākot!**

Pēc vasaras un saules uz Melnkalni

Tā kā Latvijā jau kopš jūnija neviens nebija redzējis sauli, tad mēs, domubiedru pulciņš piecu cilvēku sastāvā, nolēmām, ka gribam kaut kur doties pēc vasaras un saules.

Sākmā bija doma tikai par Horvātiju, bet vēlāk, apskatījušies informāciju par Melnkalni, izlēmām doties turp pa maršrutu: Latvija – Lietuva – Polija – Slovākija – Ungārija – Bosnija-Hercogovina – Horvātija – Melnkalne.

Pirmās ceļojuma dienas vakarā Polijā ieraudzījām ainavu, kas turpmāk mūs priecēja visas nākamās dienas. Kalni! Mēs, no Zemgales līdzenuma izkāpušie, šeit patiešām baudījām katru mirkli!

Dodamies cauri Slovākijai un Ungārijai, trešās dienas rītu sagaidot pie Balatona ezera jeb “ungāru jūras”. Mūs “iepriecina” pavēss +19°C gaiss, skaista apkārtnē un balti pelēki ezera ūdeņi, bet vējš un viļņi neiekārdina peldēties. Dodamies tālāk Ungārijā un “aukstumā” – vienu brīdi temperatūra ir tikai +15°C, un mums jau sāk šķist, ka būsīm velti devušies pēc saules. Tomēr šeit daudz citādu sauļu! Ungārija – milzīgi saulespuķu lauki. Pirmo reizi tādas redzēju un sapratu, ka šīs puķes liecas prom no saules, nevis raida skatus uz to, kā vedina domāt šo puķu nosaukums. Tāpēc mūsu kompāni-

ja nodēvēja šīs puķes par kaunīgajām, jo visā milzu laukā visas kā viena saulespuķes stāvēja, kaunīgi noliekušas galviņas kā mazas meitenes pēc kādiem nedarbiem. Žēl, ka braucām pa ātrgaitas autostrādēm, un nebija iespēja izkāpt un nofotografēties šajās saules pļavās ar kautrīgajām saules meitām.

Pēc pāris stundu brauciena gaisa temperatūra aiz auto loga atkal pakāpusies mums tīkamajos +27°C. Esam iebraukuši Bosnijā – Hercogovīnā. Šajā valstī esam tikai caurbraucot un pietājam paēst kādā ceļmalas restorānī. Ēdiens un apkalpošana ļoti laba. Bet visur, vērojot ainavu pa auto logu, tomēr jūtams – šī valsts vēl joprojām tikai pamazām atgūstas no pilsoņu kara, kurš 90. gados bija tik asiņains un arī nejdzīgs. Daudzās ložu sacaurumotās mājas it kā apliecina - te vēl nesen bija karš, te mira cilvēki. Sarajevā likās tik sirreāli un pat šausminoši braukt pa apli, kura vidū kapsēta – viens pie otra cieši blakus melni pieminekļi. Upuri aplenktajā pilsētā tika apglabāti arī parkos, jo to bija tik daudz, ka citur nebija, kur apglabāt.

Šur tur redzamas arī sabombardētas ēkas.

(turpinājums 3.lpp)

(turpinājums no 2. lpp.)

Un man daudz šajā dienā jādomā par to, cik trausla patiesībā ir robeža starp cilvēciski mierīgo ikdienu un kolektīvo neprātu, cik viegli ir graut, bet cik ilgi gadi nepieciešami, lai pēc tam atjaunotu normālu dzīvi.

Bet šīs valsts ir apņēmības pilna veidot mierīgu un plaukstošu dzīvi, to apliecina kaut vai nesen izveidotās ļoti modernās autostrādes un kalniem cauri izbūvētie tuneļi – mēs tos labi iepazīnām, jo nomaldījušies bijām spiesti šķērsot vairākus.

Jau tumsā šķērsojam Bosnijas-Hercogovinas un Melnkalnes robežu. Un pa šauru kalnu grants ceļu lēni tuvojamies kempingam, kurā pārlaidīsim nakti, lai no rīta piedzīvotu ko brīnišķīgu – raftingu Taras upes kanjonā. Mūsu naktsmājas ir kempingā “Modra Rije-ka” (modrarijekarafting.com), kurā tiekam laipni sagaidīti. Varu šo kempingu noteikti ieteikt ikvienam, kas vēlas izbaudīt raftingošanas priekus – labi dzīvošanas apstākļi, tiekam nodrošināti ar hidrotērpiem un aizvizināti uz paredzēto raftinga sākuma vietu, kas izrādās – interesanti – ir Bosnijā-Hercogovinā. Jau sabīstamies, ka mums nav pasu, lai šķērsotu robežu, bet vietējiem business paliek business, problēmu nav, varam doties pretī vienam no skaistākajiem piedzīvojumiem manā mūžā!

Gērbti hidrokostīmā, zābakos, glābšanas vestēs un kaskās, noklausāmies mūsu vedēja instrukciju, ko drīkst un nedrīkst darīt raftingojot – galvenais nekrist panikā, ja izkrīt! Tas man liek atkal no jauna apsvērt domu, vai tiešām vē-

los baudīt šo izklaidīti. Ilgi gan domāt nav laika, jo tiekam sasēdināti uz gumijas piepūšamo plostu bortiem, ar airiem rokā. Labi, ka plostam ir striķi, aiz kuriem aizāķēt pēdas un pieturēties ar rokām, nokļūstot lielākās krācēs. Tā jūtos drošāk, ka kā-

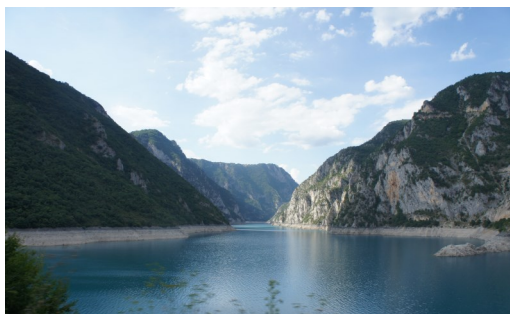
dā no krācēm neizkritīšu no plostā. Ūdens, kā jau kalnu upē, ir ļoti auksts, dzidrs, dziļš un arī ļoti tīrs, to mēs varot mierīgi dzert, ko arī kāri darām. Tiesa tādā upē iekrist nemaz negribētos, tādēļ apzinīgi cenšamies izpildīt instruktora pavēles – airēt vai neairēt. Pirmās krāces tiek sagaidītas ar bažām, cenšos svērties uz laivas iekšpusi, lai vajadzības gadījumā laivas vidū mestos guļus, bet drīz vien saprotu, ka tik vienkārši mani no laivas nav izmest, un ļaujos ainavas baudīšanai. Pēc laiciņa kādā apstāšanās vietā upes krastā mierīgi metamies tās ūdeņos. Tā kā mugurā ir hidrotērps, tikai plikās rokas uzreiz jūt – ūdens ir ļoti auksts, un drīz vien no tā gribas izkļūt.

Taras upe veido mežonīga un neapprakstāma skaistuma kanjonu, kas ir otrs lielākais pasaulē aiz Kolorādo kanjona Amerikas Savienotajās Valstīs.

(turpinājums 4.lpp)

(turpinājums no 3. lpp.)

Gadsimtu gaitā šī „Eiropas asara” ir kļuvusi par īstu dabas meistardarbu, izveidojot vairākas skaistas aizas un upes izliekumus. Ūdenskritumi un upes mierīgākas daļas, krāšņās klintis un mežiem apaugušie kalni kopā veido ainavu, par kuru ik pa brīdim gribas teikt – “elpu aizraujošs skats”, un tas nozīmē – nepateikt neko. Šis skaistums katram pašam jāpiedzīvo un jāizdzīvo. Ne velti Taras upes kanjons ir iekļauts UNESCO Pasaules dabas mantojuma sarakstā. Man šis brauciens bija fizisks un emocionāls piedzīvojums un pārdzīvojums, bauda acīm, miesai, garām un dvēselei. Iesaku to izbaudīt visiem, kas dodas ceļojumā uz Melnkalni!

Nākamās trīs ceļojuma dienas pavadām, vienkārši baudot sauli un siltos Adrijas ūdeņus. Esam apmetušies pārdesmit metrus no jūras, tāpēc viss laiks tiek veltīts laiskai gulšņāšanai un labai literatūrai – visi esam to pelnījuši pēc spraigtā darba gada.

Mūsu galamērķis Melnkalnē ir Kotoras līcis, kas iekļauts 10 pasaules skaistāko līču skaitā. Pa ceļam vēl iegriežamies Budvā, kas ir Melnkalnes tūrisma metropole ar 35 pludmalēm Adrijas jūras krastā un nerimstošu naktsdzīvi, tāpēc nereti tiek dēvēta par šīs valsts Mai-

ami. Budvas vecpilsēta ir izvietojusies uz nelielas pussalas un tajā apskatāma virkne vēsturisku pieminekļu – baznīcas un klosteri, kā arī mākslas galerijas un nelieli muzeji. Tā kā gaisa temperatūra ēnā ir +35°C, tad neviens nav noskaņots pašā dienas vidū laiski kļīst pašo pilsētu, vērojot tās dzīvi. Spriežot pēc jahtu skaita un izmēriem piestātnēs, pieļauju, ka nāksnīgā dzīve Budvā neliek vilties nevienam izklaidēties gribētājam.

Bet mēs gribam ātrāk ieraudzīt izslavēto Kotoras līci, par kuru internetā pirms tam esam lasījuši: ”Ieraugot vareno skatu, cilvēki nelieto nekādus izteicienus. Viņi vienkārši zaudē valodu.” Ar mums ir līdzīgi, jo atkal sastopamies ar nekur iepriekš neredzētu skatu - līcis sastāv no četriem jūras šaurumiem, ko ietver augstas klintis no visām pusēm, kas atspoguļojas tumši zilajos Adrijas jūras ūdeņos.

Tas bieži dēvēts par Eiropas vistālāk uz dienvidiem izvietoto fjordu, bet faktiski ir izzudušas upes kanjons un neapšaubāmi viena no gleznainākajām Melnkalnes vietām. Ceļā gar līci atrodas vairākas skaistas pilsētas, kas veido tādu kā ieloku. Katra no tām lepojas ar savām īpatnībām un saviem nostāstiem.

(turpinājums 5. lpp.)

(turpinājums no 4. lpp.)

Starp šīm pilsētām ir arī Kotorā, kas iekļauta UNESCO pasaules kultūras mantojuma sarakstā. Apmetamies netālu no šīs pilsētas un turpmākās divas dienas dzīvojam pasakā - mums pie kājām (apmēram 20 m no apartamentiem) skalojas siltā Adrijas jūra, apartamentu saimnieces dārzā nogatavojušās vīģes, ko plūcam un kāri ēdam, un četrdesmit astoņas stundas varam vērot skatu, kuru, līdzīgi kā ar Taras skaistumu, nemaz nevar atbilstoši īstenajam aprakstīt. Melnkalne (angļu -Montenegro, melkalniešu- Crna Gora) ir tikai 13 000 km² maza valsts, bet neaprakstāmi skaista mainīgajās dabas ainavās – kalnos, mežos un ielejās, krāčainu upju dziļajos kanjonos, piekrastes zeltainajās pludmalēs, vientuļos klosteros nekuries vidū. Tāpēc ir skumji, kad mūsu pasaka, tāpat kā visas, reiz beidzas un mums jāpošas mājupceļam. Bet es zinu, ka Melnkalnes skaistums atmiņu gliemežvākā kā pērle audzēs labas emocijas par piedzīvoto baudījumu, saskatīto un izjusto.

Mājupceļš tomēr atklāj vēl divas ceļojuma pērles – Horvātijā Svētā Jura ciemā iebraucam melnā tumsā, bet no rīta atkal "elpa aizraujas" - jūrā aisbergi! Tik dīvaini vērot jūrā klintis – vienu melnu, bet vienu pilnīgi baltu, un balto ir vairāk. Līdz šim vēl neesmu noskaidrojusi, bet noteikti būs jāpapēta, kas tas bija! Bet otrā pērle bija iespēja iepazīt Ungārijas galvaspilsētu Budapeštu. Un tā bija mīlestība no pirmā acu skatiena, kaut arī pilsēta mūs sagaidīja ar pamatīgu negaisu un krusu (dažs labs krusas grauds kārtīga ķirsēna lielumā)! Kad izgājām Donavas krastā, tieši tā arī

teicu – draugi, kāpēc esat šo pilsētu no manis tik ilgi slēpuši? Diemžēl ar tām stundām, ko tur pavadījām, ir krietni par maz, lai pilsētu iepazītu. Vakarā izbraucām ar kuģīti pa Donavu, un šīs ekskursijas laikā (apmēram viena stunda) tiek izstāstīti svarīgākie valsts vēstures notikumi, un pamatīgāk tiek stāstīts par celtnēm, ko var redzēt no Donavas Budas pusē un Peštas pusē. Skaistas, lielas, lieliski izgaismotas celtnes, no kurām grandiozākā, protams, Parlamenta ēka. Šajā ekskursijā sapratu, ka noteikti gribēšu pilsētā atgriezties vēlreiz, lai iepazītu šīs celtnes un to vēsturi tuvāk.

No rīta paspējām vēl iziet slaveno Budapeštas tirgu, vienu no slavenā Eifeļa projektiem, un pārliecinājamies, ka tajā ir visas Ungārijas smaržas un garšas vienuviet.

Turpmākās divas dienas mājupceļš, bet divpadsmitās dienas ceļojuma vakarā esam sasnieguši Latvijas robežu. Esam noilgojušies pēc sava līdzenuma! Ceļojuma uzdevums izpildīts - saulīte uz Latviju atvesta. Divpadsmit dienas baudīta saule Lietuvā, Polijā, Slovākijā, Ungārijā, Bosnijā-Hercogovinā, Melnkalnē, bet pati mīļākā un skaistākā mūs sagaida, rietot Latvijā. Mihaels Tomass ir teicis: “Iedams caur dzīvi, izdari pats sev pakalpojumu – palēnini tempu un atrodi laiku, lai redzētu.” Mēs to izdarījām. Un esam atgriezušies bagāti. Tās pārdomas, emocijas, piedzīvoto, izjusto, saprasto var iegūt tikai ceļojumā. Jo tad atveram savas sirdis, lai baudītu un saskatītu!

Sanita Baltiņa

Kalnainā zeme- Austrija

Katru gadu jau kā rituāls ir vasaras aizraujošie ceļojumi. Šogad, lai nomainītu ierasto atpūtu pie jūras, ar ģimeni nolēmām doties iekarot kāda kalna virsotni. Tas bija diezgan spontāns brauciens, jo uzzināju par to tikai dienu pirms izbraukšanas.

Ceļojumā devos nākamajā dienā uzreiz pēc Dziesmu svētkiem. Tas bija patīkams lēciens un strauja kultūras maiņa. Lai gan ceļš bija ilgs, jo braucām ar mašīnu, garlaikoties nebija laika. Bijām arī turp braucot ieplānojuši dažādas apskates vietas. Tā kā Austrijā runā vācu valodā, sākumā biju mazliet skeptiski noska-

ņota, jo pašai šī valoda nepatīk, bet, kad aizbraucu, uzreiz iemīlēju gan valsti, gan cilvēkus, gan beigās arī valodu, jo tā ir atšķirīga, samtaina un maiga. Valsts ir ļoti sakopta, un cilvēki ir laipni, atvērti un sirsnīgi. Kādu laiku runājot ar viņiem, varēja saņemt gan dažādas atlaides, gan privilēģijas. Bez iespaidīgajiem kalniem Austrija ir bagāta ar aizām, senām pilīm un brīnišķīgām pilsētām, kuras tad devāmies apskatīt.

Sākumā iepazīnām Vīni ar visām jūgendstila ēkām. Protams, mājas ir ļoti skaistas, un vecpilsētas centrā atrodas grandioza gotikas stila katedrāle, tomēr mūsu mazā Vecrīga man liekas tuvāka un mīļāka. Sākumā, iebraucot

pilsētā, jūsmoju par katru ēku, bet beigās tās visas šķiet tik vienādas un ar laiku iespaidu ir tik daudz, ka tie paši sevi aizēno. Beigās sapratu, ka Vīne ir „gaumes lieta”, jo skaista, protams, tā ir, bet par savu mīļāko pilsētu es to nevarētu nosaukt. Tālāk devāmies uz Zalcburgu, pa ceļam apskatot pāris pilis. Pati Zalcburga man likās skaistāka par Vīni. No augšas tāda pati baltā pilsēta, bet pa vidu tek liela zilizaļa kalnu upe, kā arī blakus

redzami kalni, kur vienā no tiem uz pilsētu raugās sens cietoksnis. Tā kā ziemeļu Austrijā bija diez-

gan karsts, līdz pat 36 grādiem, devāmies tuvāk augstajiem Alpiem.

Blakus kalniem atklājās pavisam cita Austrijas daļa.

(turpinājums 7. lpp.)

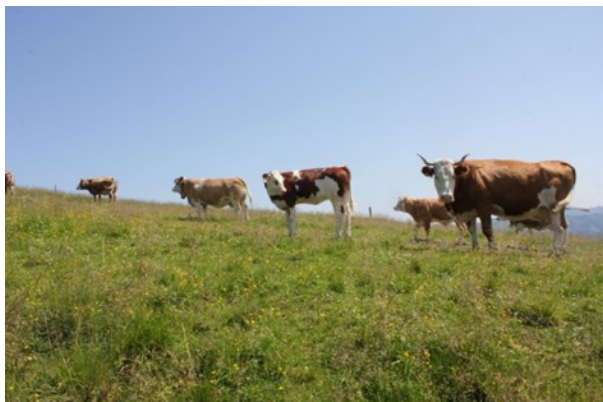
(turpinājums no 6. lpp.)

Kalnu piekāvē ir ļoti daudz mazu ciematiņu ar kokgriezumiem apveltītām mājiņām. Tā kā bijām iegādājušies Zalcburgas zelta karti, mums 196 objekti Zalcburgas novadā bija apskatāmi par velti. Tāpēc katru dienu braucām iekarot jaunu virsotni, gan ejot ar kājām, gan

braucot ar bānīti. Kalni ir brīnišķīgi. Palaimējās, ka visu nedēļu bija skaidrs laiks, kas nav tik bieži sastopams tur. Ceļā augšup varēja apskatīt dažādus kalna ezeriņus un izbaudīt to burvību, kā arī sastapt Alpu raibās gotiņas. Bez ievēribas nevarēja palikt fakts, ka austrieši ir ļoti izturīgi kalnos kāpēji, jo to dara jau no bērnības.

Kalnos kāpj arī ļoti daudz pensionāru, kas kāpienu izvēlas labāk nekā pasēdēšanu kafējnīcā ar draugiem, jo tieši ceļā draugi satiekas un izrunā visus jaunumus. Pat 90 gadus veca omīte mierīgi veica ceļu, kas pat man lika aizelsties. Pēc garajiem kāpieniem vakaru

pavadījām atpūšoties termālajos baseinos. Pabijām arī lielākajās ledus alās, kurās vismaz kilometru bija jākāpj pa kāpnēm, nerunājot par garo kāpienu kalnā, lai vēl tiktu līdz tām.

Apmeklējām arī sāls raktuves, kurās braucām iekšā pāris kilometrus ar bānīti un šļūcām pa slidkalniņiem, ar kuriem pašos pirmsākumos pārvietojās raktuvju darbinieki. Tad „netīšām” ie-
klīdām līdz Vācijai un devāmies tālāk. Ceļojuma laikā apskatījām arī vairākas

pilis, kuras atrodas kalna virsotnē. Tas man likās diezgan interesanti, jo reti kad biju redzējusi tik daudz pilis tie-

ši kalna virsotnēs. Tad, kad bijām iepazinuši Austrijas kalnus, apskatījām aizas un ūdenskritumus. Pirmā bija Lihtenšteinas aiza. Tās skaistums un varenība lika elpai aizrauties. Ceļš gar to vijās izcirsts klintī un beigās sagaidīja Lihtenšteinas ūdenskritums. Arī pārējās aizas un ūdenskritumi bija vareni, bet pati pirmā man patika visvairāk. Atpakaļ ceļā izbraucām cauri Bavārijai. Ceļojums bija brīnišķīgs. Valsts, kultūra un cilvēki lieliski. Iesaku visiem tur kādreiz aizbraukt un izbaudīt kalnus un dabu. Tomēr nekur nav tik labi kā mājās!

Elīna Sargune

Vasaras piedzīvojums – ceļojums uz Horvātiju

Apmaiņas programma

Tas viss sākās vienkārši, kad martā devos apmaiņā uz Horvātiju kopā ar vēl dažiem projektā iesaistītiem skolas biedriem un skolotājām. Kā jau īstā apmaiņā, dzīvojam ģimenēs, kas ir ļoti jauki, bet ārkārtīgi liels izaicinājums. Pavadījām Horvātijā, šķiet, 5 dienas, taču es ļoti sadraudzējos ar viesģimeni, pēc tam arī sazinājos ar meiteni, kura mani uzņē-

ma. Tad aprīlī radās doma, ka viņa varētu braukt ciemos pie manis, taču neizdevās, tāpēc nolēmām, ka es atkal varētu apciemot viņu pēc 5 mēnešu pārtraukuma. Tā nu tas viss sākās.

Lidojums

5 mēneši paskrēja nemanot, ātri bija pienācis 13.augusta rīts, kad atvadījos no ģimenes Rīgas lidostā un devos ceļā. Biju satraukta, jo pirmo reizi lidoju viena un man bija lidojums ar pārsēšanos. Pēc dažām stundām

jau gaidīju nākamo lidmašīnu Frankfurtē, bet tā kavējās apmēram par stundu, jo bija problēmas ar tualetēm. Bez piedzīvojumiem jau nekad tā īsti nevar.

Satikšanās

Satikāties apmēram stundu vēlāk kā bija plānots Zagrebas lidostā, bet tas nemazināja lielo prieku. Kad izgājām no lidostas, domāju, ka drīz gals būs klāt, jo ārā bija 40!!! grādu. Biju

tiešām šokēta, jo neko tādu nebiju piedzīvojuši. Diemžēl laika apstākļi pēc tam ļoti pasliktinājās. Mājās mani sagaidīja viņas mamma, brālis un lie-

liskas vakariņas. Biju ļoti priecīga un nogurusi.

2 nedēļas ārpus mājām

Tur nodzīvoju veselas 2 nedēļas - iepazīnu horvātus, viņu kultūru, satriecošo dabu, ēdienu,

mācījos arī valodu.

Viņu dabu paspēju ļoti iemīlēt – visur kukurūzas un vīnogu lauki, kalniņi, dzīvnieki, tās krāsas un dzīves vieglums. Skaisti!

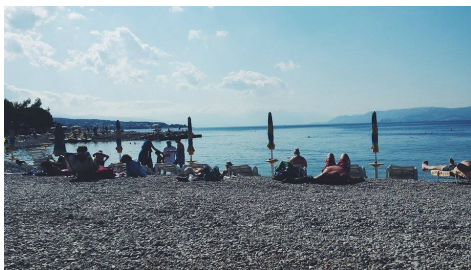
Bijām aizbraukuši līdz jūrai, tas ir kaut kas neaprakstāmi skaists, bet man tomēr labāk

patīk Latvijas mīkstās smiltiņas. Horvātijā jūra ir ļoti akmeņaina, tāpat kā pludmale. Patika man vienatnē klīst pa tām skaistajām ieliņām un baudīt mieru. Reizēm vajag.

(turpinājums no 9. lpp.)

Vasaras piedzīvojums – ceļojums uz Horvātiju

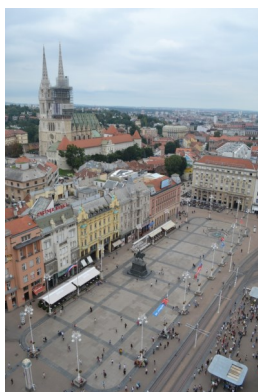
Pabijām arī baseinos, kuros ir dabīgais ūdens, vedām pastaigāties sunīšus no patversmes. Darījām labus darbus.

Bijām arī Ludbregā, kur atrodas pasaules centrs, apskatījām ļoti daudz baznīcas, bijām arī uz

vienu Dievkalpojumu. Redzēju seno romiešu termu baseinus, kuros ir 58 grādu dabīgs ūdens, kurš nāk no zemes dziļēm.

Pabijām arī Zagrebā, bijām interesantos muzejos, redzēju pilsētu no augšas un to ļoti izbaudījām. Patika arī ZOO dārzs, kas likās interesantāks nekā Rīgas.

Ļoti daudz sanāca apmeklēt pasākumu, ko sauc „Špencirfest”, kas ir Varaždinas pilsētas svētki 10 dienu garumā. Mēs varētu daudz ko no viņiem vēl pamācīties.

Vispār man ļoti patika horvātu viesmīlība un

sirsnība, laikam jau tāpēc, ka viņi ir dienvid-

nieki. Prieks, ka mūsdienās ir tik lieliskas iespējas redzēt, saprast un uzzināt.

Mājupceļš

Atpakaļ atkal devos ar 2 lidmašīnām, tikai šoreiz uz otro man bija diezgan jāskrien, jo Frankfurtas lidosta ir trešā lielākā Eiropā un man bija jātiek uz otru lidostas galu. Bija jautri, bet es paspēju. Rīgas lidotā pēc garā ceļa mani sagaidīja pārsteigums – mani gaidīja māsa un labākā draudzene Austrā ar plakātiem un latviskajām lentītēm ap galvu. Tas bija lieliski!

Vēlējos pateikt lielu paldies skolotājai Ivitai Steķei par projektu organizēšanu, par iespējām iziet no komforta zonas un ieraudzīt pasauli. Es to ļoti novērtēju!

Sallija Kļavkalne

Barselona

Šovasar es devos ceļojumā uz Barselona kopā ar ģimeni. Aizlidojot uz silto Spāniju, uzreiz redzēju lielas atšķirības klimatā un cilvēkos. Laika apstākļi bija ļoti silti un ļāva izbaudīt siltās gaisa masas. Katru rītu cēlāmies ap 10:00, padām brokastis un devāmies staigāt pa

lielo un skaisto pilsētu. Mēs apmeklējām daudz apskates objektu - muzejus, arhitektūras pieminekļus, baznīcas, parkus, kā arī atpūtas

mies pārpildītajās pludmalēs. Ūdens likās pavisam savādāks, jo tas bija ļoti sāļš un patī-

kami silts. Pāris stundas paguļot pludmalē, sapratām, ka saule pieķeras ļoti ātri un ilgāk par 3 stundām gulēt siltajā saulē ir bīstami ādai.

Barselona ir pilsēta, kurā ir ļoti daudzi skaisti arhitektūras pieminekļi un ēkas. Arhitekta A.Gaudi darbus varēja pamanīt ļoti bieži. Apskatījām arī "Sagrada Familia", kas ir viens no viņa izcilākajiem darbiem. Dienā nogājām apmēram 30km, dienas beigās pēdas smeldza no ilgās iešanas, bet tas netraucēja arī naktī baudīt skaisto Barselonu. Mēs nogaršojām arī dažā-

dus Spāņu nacionālos ēdienus. Paella (rīsi ar jūras veltēm) bija viens no mūsu iemīļotākajiem ēdieniem brauciena laikā. Aizejot uz tirgu, nogaršojām austeres, bet kādā lokālajā ēstuvē nobaudījām dažādas jūras veltes – garneles, sardīnes, kalmārus u.c. Nākamajā dienā mēs devāmies uz Montseratu, kas atrodas kalnos apmēram 40km attālumā no Barselonas. Apskatījām Montseratas klosteri un pāris stundas kāpām kalnos. Skats no kalna bija satriecošs. Visu dienu pabijušas Montseratā, braucām mājās, bet tad izdomājām, ka aiziesim vēl paskatīties muzikālās strūklakas. Bijām izbrīnītas, cik daudz cilvēki nāca skatīties šīs strūklakas, bet bija tā vērts, jo bija tiešām skaisti, interesanti un varēja dziedāt līdzī pazīstamām dziesmām, kas skanēja fonā.

Visas nedēļas laikā apskatījām neskaitāmus parkus un secinājām, ka parki Barselonā ir ļoti sakopti un skaisti. Aizgājām arī līdz Triumfa arkai, kas man likās satriecoša, un to es labprāt apskatītu vēl kādreiz. Diezgan bieži nācās iet cauri vecpilsētai. Biju pārsteigta, cik daudz veikaliņu un cilvēku ir mazajās vecpilsētas ielās. Pēdējā naktī pastaigājāmies gar pludmali un pat paspējām nobildēties pie Kolumba statujas. Barselona man atmiņā paliks ar daudzajām palmām, papagaiļiem, siltumu un cilvēku burzmu, bet ceļojums bija patiesi kolosāls un izdevies.

Visas nedēļas laikā apskatījām neskaitāmus parkus un secinājām, ka parki Barselonā ir ļoti sakopti un skaisti. Aizgājām arī līdz Triumfa arkai, kas man likās satriecoša, un to es labprāt apskatītu vēl kādreiz. Diezgan bieži nācās iet cauri vecpilsētai. Biju pārsteigta, cik daudz veikaliņu un cilvēku ir mazajās vecpilsētas ielās. Pēdējā naktī pastaigājāmies gar pludmali un pat paspējām nobildēties pie Kolumba statujas. Barselona man atmiņā paliks ar daudzajām palmām, papagaiļiem, siltumu un cilvēku burzmu, bet ceļojums bija patiesi kolosāls un izdevies.

Visas nedēļas laikā apskatījām neskaitāmus parkus un secinājām, ka parki Barselonā ir ļoti sakopti un skaisti. Aizgājām arī līdz Triumfa arkai, kas man likās satriecoša, un to es labprāt apskatītu vēl kādreiz. Diezgan bieži nācās iet cauri vecpilsētai. Biju pārsteigta, cik daudz veikaliņu un cilvēku ir mazajās vecpilsētas ielās. Pēdējā naktī pastaigājāmies gar pludmali un pat paspējām nobildēties pie Kolumba statujas. Barselona man atmiņā paliks ar daudzajām palmām, papagaiļiem, siltumu un cilvēku burzmu, bet ceļojums bija patiesi kolosāls un izdevies.

Visas nedēļas laikā apskatījām neskaitāmus parkus un secinājām, ka parki Barselonā ir ļoti sakopti un skaisti. Aizgājām arī līdz Triumfa arkai, kas man likās satriecoša, un to es labprāt apskatītu vēl kādreiz. Diezgan bieži nācās iet cauri vecpilsētai. Biju pārsteigta, cik daudz veikaliņu un cilvēku ir mazajās vecpilsētas ielās. Pēdējā naktī pastaigājāmies gar pludmali un pat paspējām nobildēties pie Kolumba statujas. Barselona man atmiņā paliks ar daudzajām palmām, papagaiļiem, siltumu un cilvēku burzmu, bet ceļojums bija patiesi kolosāls un izdevies.

Visas nedēļas laikā apskatījām neskaitāmus parkus un secinājām, ka parki Barselonā ir ļoti sakopti un skaisti. Aizgājām arī līdz Triumfa arkai, kas man likās satriecoša, un to es labprāt apskatītu vēl kādreiz. Diezgan bieži nācās iet cauri vecpilsētai. Biju pārsteigta, cik daudz veikaliņu un cilvēku ir mazajās vecpilsētas ielās. Pēdējā naktī pastaigājāmies gar pludmali un pat paspējām nobildēties pie Kolumba statujas. Barselona man atmiņā paliks ar daudzajām palmām, papagaiļiem, siltumu un cilvēku burzmu, bet ceļojums bija patiesi kolosāls un izdevies.